

lásky jedné padesátky
kamila šoltysová

Lásky jedné padesátky

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

● ■ pointa

Kamila Šoltysová
Lásky jedné padesátky – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

● ■ pointa

lásky jedné padesátky

Copyright © Kamila Šoltysová, 2022

Design © Zuzana Bürger, 2022

ISBN tištěné verze 978-80-7650-923-8

ISBN e-knihy 978-80-7691-027-0 (1. zveřejnění, 2022) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7691-028-7 (1. zveřejnění, 2022) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-7691-029-4 (1. zveřejnění, 2022) (ePDF)

lásky jedné padesátky
kamila šoltysová

lásky jedné padesátky
kamila šoltysová

Obsah

Prolog	11
Bylo nebylo, dávno tomu	12
Vdávala se	17
Robert	30
Život po Robertovi	44
Kloboučník	56
Kecalista	62
Anděl se srdcem na dlani	70
Chameleon	74
Přízrak v noční košili	80
Sporták	84
Snílek	88
Kofoláček	94
Silvestr 2018	108
2. leden 2019	110
3. leden 2019, 00.05	112
Epilog	117

Prolog

Stojím u pootevřeného okna. Dovnitř proudí chladný, mrazivý vzduch. Přesto pozoruji poletující sněhové vločky, které spolu jakoby závodí, která až kam dolétne. Metají kotrmelce a salta a vzájemně se před mýma očima předvádějí. Za chvíli je trávník pokrytý hustou bílou peřinou. Najednou mám chuť do ní ulehnout a jen tak s n í t.

Je jedno nevlídné listopadové ráno, ale jednomu človíčku je to úplně jedno. Snaží se zuby nehty dostat na svět a ochutnat jeho vůni. Vůni protkanou hořkostí i medem. Možná, kdyby už tenkrát tušila, co vše ji v životě čeká, snad by si to ještě na chvíli rozmyslela. Ale to by nebyla ona, aby se neprala se životem a jen tak lehce se nechala houpat na vlnkách radosti, štěstí, klidu a pohody. Dnes už ví, že by byl život pro ni až příliš nudný a jednotvárný. Potřebuje se s ním prát, i když někdy je těch bitev už i na ni příliš. Ale ví, že někde na konci zase svítí slunce jako tenkrát.

A tak ji tady máte. Malé klubíčko s černou hřívou a s věčně řvoucí pusou. Máma si to s ní vážně užila. Jak jí ona dokázala život okořenit, tak brácha byl pro ni hotovým pokladem. Spal i několik hodin v kočárku, že ho chodila kontrolovat, zda vůbec dýchá. Ji vážně kontrolovat nemusela. Vlastně by to ani nestihla, protože sotva zavřela oči, záhy je opět otevřela a dala o sobě náležitě vědět. Neví, zda se tato ojedinělá schopnost přenáší i na další generace, ale s jistotou musí konstatovat, že v jejím případě ano. Neví, co to je si na mateřské chvíli číst, povídat s kamarádkou nebo se jen tak brouzdat parkem. Obě její dcery byly totiž zdárným příkladem jí samé. Patrně jí chtěly ukázat, jak tehdy bojovala ona se svou mámou. Musí říct, že se jim to náramně dařilo.

Bylo nebylo, dávno tomu...

... tak nějak by mohl začít její příběh, jako v pohádce, ale život je přece taková pohádka. Někdy připomíná poklidný bublající potůček protékající malebným údolím, které je poseté pestrým kvítím, a jindy je to dravá divoká rozzuřená řeka, která bere vše, co jí přijde do cesty.

Jako malé děti si žijeme svůj vlastní svět bez jakýchkoliv starostí, tak proč všechny děti touží být tak brzy dospělé? Několikrát se snažila na tuto otázku najít odpověď, ale nikdy nedospěla k cíli. Nakonec ji k němu dovedly samotné děti. Touží a úpěnlivě si přejí se osamostatnit, mít své vlastní peníze, domácnost, děti, být nezávislé, nespoutané a svobodné, nebo jen touží po obyčejné lásce a umět milovat? Kdo ví. Všechny děti si přejí být náhle dospělé, ale nikdo z nich si v tu chvíli neuvědomuje, o jaký bezstarostný přepych se v dospělosti vědomě okrade. A kdyby život neplynul, ustrnuli by všichni v dětských střevíčkách a v dětských láskách. Ale příroda samotná je moudrá a kouzelná čarodějka, která nás chce provést všemi radostmi a strastmi života, házet nám klacky pod nohy, abychom se časem zocelili a životní kopance nás posunuly zase někam dál, abychom mohli snít, přemýšlet, nenávidět, smát se, plakat... a umět milovat i odpouštět.

„Nemám potuchu, kdo vlastně jsem. Jak to tak vypadá, všichni mě znají mnohem lépe než já sebe sama.“

„Věřím v to, že talent má každý z nás a že každý je něčím výjimečný. Problém je jedině v tom, že jen málo z nás pro to během života něco udělá.“